דרשוני כרך ב — אחותי את

אחותי אתתמר ביטון

אמרי נא אחתי את (בראשית יב, יג)

נשאלה להם: כיצד קראו אבותינו לנשותיהם 'אחיות'? וכי יעלה על דעתנו שלטובת עצמם עיקמו האמת, כמו שכתוב 'כי כל אח עקוב יעקב' (ירמיהו ט, ג)?

והשיבו: לא אמרו ''אֲחֹתִי' אלא לשון אחווה, לשון שוויון, לשון תואַם, כאומרים: דו־פרצופין נבראנו, מרחם אחד יצאנו לעולם, ייעוד אחד לשנינו, וכן הוא אומר: ''אֲחֹתִי... תַּמָּתִי' (שיר השירים ה, ב) – תאומתי, שהם שווין בקומתן, הוא אינו גדול ממנה והיא אינה גדולה ממנו.

ואמרו 'אחות' שהיא עזר כנגדם, לשמרם ולכוון דעתם, שנאמר 'ותתצב אחתו מרחק לדעה' (שמות ב, ד), וכתיב 'כן דעה חכמה לנפשך' (משלי כד, יד) וכתיב 'אמר לחכמה אחתי את' (משלי ז, ד).

דו־פרצופין נבראנו – בראשית רבה ח, א [תיאודור אלבק]: 'אמר ר' ירמיה בן לעזר בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון אנדרוגינס בראו שנ' "זכר ונקבה בראם" (בראשית ה, ב). אמר ר' שמואל בר נחמן, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא אדם הראשון דיפרוסופון בראו, וניסרו ועשאו גביים לכאן וגביים לכאן'. וכן הוא אומר: 'אֲחֹתִי... תַּמָּתִי' ... תאומתי' – מדרש שיר השירים רבה, ה, ב סימן ב: ''"תַּמָּתִי"... רבי ינאי אמר תאומתי. כביכול לא אני גדולה ממנה ולא היא גדולה ממני'.